

1.

NOÉ BÁRKÁJA

Az alaptörténet gyerekek számára átdolgozott formában:

Az Úr megharagudott az emberekre.

A világ Teremtése után sok ezer évvel az élőlények elszaporodtak a Földön.

Ember, állatok és növények népesítettek be minden lakható szárazföldet, élettel teltek meg az óceánok is.

Szaporodtak, sokasodtak az emberek, s hiába volt az Úr intő szava, csak nem akartak megjavulni.

Veszekedtek egymással, viszályt szítottak, ölték egymást, nem fértek meg békében egymás mellett.

Oktalanul pusztították az állatokat és növényeket, tönkretették a környezetüket.

Az Úr szinte semmi jelét sem látta a javulásnak.

Ekkor döntött úgy, hogy elpusztítja az emberiséget.

Alaposan megbánta, hogy megteremtette Ádámot, az első embert, és társat adott neki, Évát. Már ők is hálátlanok voltak, utódaik pedig egyáltalán nem érdemelték ki az isteni szeretetet.

Kicsit kései volt a bánat, hiszen eddigre már sok-sok generáció élt a Földön.

Ember, születtek, haltak meg, újabbak születtek és haltak meg, sok-sok nemzedék követte egymást.

De az Úr nem sok örömét lelte e teremtményében.

Az Úr sokáig tűrt és reménykedett.

Egyszer csak betelt a pohár, s döntött: nem bízik tovább, s az emberekkel együtt a teljes életet megsemmisíti itt a Földön.

Sokáig gondolkodott, hogy milyen módon tegye ezt. Küldhetett volna tüzes villámokat az égből, ami mindent felperzsel. A láng elemésztheti az épületeket, a fákat, állatot, embert egyaránt.

Megrázhatta volna a bolygónkat úgy, hogy minden összedőljön. Maga alá temetve holtat és élő, boldogot és boldogtalant.

Betegségeket szabadíthatott volna az élővilágra.

A járványok végigsöpörhettek volna a kontinenseken.

Úgy elpusztítva minden élőlényt, mintha azok nem is lettek volna. Csírája sem maradt volna a létnek.

Végül a víz mellett döntött.

Úgy határozott, hogy özönvizet bocsát a földre.

Ekkortájt az emberek között csak egyetlen barátja volt az Úrnak. Noénak hívták.

Istenhívő volt, szót fogadott és mindenben követte a tanácsait.

Az Úr beszélt a tervéről Noénak.

Elmondta, hogy unja az emberek ármánykodását, önzését és kapzsiságát. Hitetlenségük és szófogadatlanságuk pedig egyébként is az önemésztéshez vezet.

Mint az alkohol, szex és kábítószer.

Így hát nincs sok értelme tovább túrni őket. Megérettek a pusztulásra.

Beszélt Noénak a pusztítás módjáról is.

Eső formájában hatalmas vizet küld a Föld felszínére, ami elemészt minden élőlényt.

Kedves emberét, Noét azonban meg akarta menteni.

Noé viszont szabadkozott és osztózni akart a többiek sorsában.

Úgy érvelt az Úr színe előtt, hogy benne is van gyarlóság, hiszen az őseitől örökölte.

A gonosz vágyakat legfeljebb egy időre tudja legyűrti magában.

Azok bármikor előjöhetnek, s akkor kezdődik minden előről.

Ha pusztítani akar az Úr, akkor végezzen tökéletes munkát és mindent pusztítson el!

Az Úr elfogadta Noé érvelését, de emberi észjárásnak nevezte az okfejtést.

Azt mondta: az Úr másként gondolkodik.

S mivel a jóra hajlamossal könyörületes, rajta és családján mindenképpen megkönyörül.

Ha akarja azt Noé, ha nem.

Noé nem akart vitatkozni az Úrral.

Bár kedve is lett volna, és érvei is voltak még.

Elfogadta az Úr döntését.

Az Úr biztos akart lenni a dolgában, ezért parancsba adta az akaratát.

A parancs úgy szólt: építsen bárkát, amin majd megúszhatja az özönvizet.

A bárkára pedig vigye fel a következőket.

S itt tételes felsorolás következett:

Feleségét. Három fiát: Sémét, Khámot, Jáfetet. Azok feleségeit.

Továbbá egy-egy párt az akkor és ott fellelhető valamennyi állatból.

Noénak gondoskodnia kellett arról is, hogy a bárkában legyen elegendő élelem mindannyiuk számára.

Az Úr ellátta még Noét egyéb jó tanácsokkal is.

Majd magára hagyta, mondván: kezdheti a bárkaépítést.

Noé mindenben pontosan követte Isten útmutatását és parancsait.
Így hát természetesen bárkaépítésben is.

Számba vette a hajózó létszámot, az utasok helyszükségletét, némi sétára is tervezett egy fedélzeti szakaszt.

Felmérte az özönvizet kísérő vihar várható nagyságát. Ennek megfelelően tervezte meg a bárka tartószerkezeteit és vitorlázatát.

Felderítette a hosszú időre szükséges élelem forrásait, számolva az elképzelhető beszerzési nehézségekkel is.

Néhány nap múlva minden összeállt a fejében.
Szinte maga előtt látta a bárkát.

Már csak meg kellett valósítani.

Fiaival látott munkához.
Felesége és a menyei pedig főztek, hordták nekik az ebédet. Takarították utánuk a forgácsot.

A bárkaépítés rengeteg fáradtsággal és sok forgáccsal járt.

Szerencsére nagy és széles telket vett annak idején, így a ház mellett az udvaron elfért a bárka is.

A szomszédok csodájára jártak az épülő járgánynak.
Életükben nem láttak még ilyet.

Noé mindenkinek elmondta, amit az Úr az özönvívről mondott neki.
Isten ugyanis nem vette szavát, hogy hallgatni fog a bizalmas információról.

Az emberek azonban nem hittek neki.
Sőt, nemsokára híre ment: meglepett az öreg Noé elméje!

Némi alapja volt a pletykának. Noé faluja ugyanis a sivatag szélén feküdt.
Az itt élő öregek életükben nem láttak tengert.
A fiatalabbak pedig még esőt se.

A falusiak rosszindulatú suttogásai nem szegték Noé kedvét.
A kezdeti lendülettel folytatta a bárkaépítést.

A szomszédai ugyan nem értettek a bárkaépítéshez, mégis ellátták jobbnál jobb tanácsokkal.
Volt, aki azt tanácsolta, hogy ne szögekkel rögzítse a vitorlarudat.
A sok esőtől megrozsdásodik a szög, eltörik, s a vitorlarúd a fejére esik majd.

Mások tippet adtak, hogy kiről nevezze el a hajót.

A falu történelmének valamennyi híres alakját javasolták keresztapának.

Nem is sejthették, hogy az utókornak Noé lesz majd a falu leghíresebb lakója, s a nagy történelemkönyv Noé bárkájaként emlékezik meg az életmentő járműről.

Noé, szelíd ember lévén, minden tanácsot meghallgatott, de a maga feje szerint építette tovább a bárkáját.

Végre elérkezett a nap, amikor készen állt a bárka.

Ott tornyosodott a falu szélén.

Hatalmasabb lett, mint a családi házikó.

Újabb hét a berendezéssel és a felszereléssel telt el.

Noénak szerencsére idejében eszébe jutott, hogy a tárgyakat éppúgy menteni kell, mint az élőlényeket.

Tű, kés, olló, hálósák és kisszék nélkül éppúgy lehetetlen túlélni az özönvizet, mint búza, saláta, szalonna, sör és mogyoróvaj nélkül.

A fedett hajófenékben ágyakat eszkábált. Elkülönítette a spájzot az istállótól.

Mire a végére ért a rengeteg tennivalónak, arra is rájött, hogy a bárkaépítés bizony külön mesterség.

Az ember nem tanul meg olyan szakmákat, amiről azt hiszi, hogy semmi szüksége sincs rá.

Ilyet legfeljebb isteni sugallatra tesz.

Alighogy kész lett, esni kezdett.

Mintha az égből arra a jelre vártak volna, hogy leporolja a nadrágját.

Mintha dézsából öntötték volna, úgy esett. Elhomályosodott a nap az égen.

Minden koromsötét lett, és zuhogott, és zuhogott reménytelenül.

A falu lakói ilyen esőt még nem láttak.

Fedett helyre húzódtak.

Az ablakon át nézték, hogy mit csinálnak Noéék.

A zuhogó esőben Noé és családja beköltözött a bárkába.

Felterelték az állatokat is.

Távoli vidékekről sorra jöttek a faluban nem honosak, mint az elefánt, a pingvin, a nádi poszáta.

Minden állat helyet kapott Noé bárkáján.

A teheneket és a kecskéket a hálósoba mellett helyezte el Noé, hogy reggel ne kelljen messze menni a tejért.

A szomszédok döbbenetn nézték, hogy az ő háziállataikat is elhajtják Noé fiai.

Szólni azonban nem tudtak már, mert az emelkedő víz a szájukig ért.

Ahogyan az Úr megjövendölte: negyven napon át folyamatosan esett.

Mit esett? Zuhogott, ömlött, áradt a víz.

A hegyekből duzzadt patakok rohantak alá.

A folyók kiléptek a medrükből, elöntötték a völgyeket, kiáradtak a síkságra.

Hatalmas folyammá váltak az alföldek.

Ahogyan teltek a napok, a vízszint egyre emelkedett.

Az utak után a házak is eltűntek az örvénylő vízben.

A fák csúcsán és a tornyokon kapaszkodók alábuktak és elmerültek.

Emberi és állati hullákat sodort a fékevesztett vízáradat.

A tengerek kiléptek a szárazföldre.

Először csak a hegyek lábát borította be, majd egyre feljebb emelkedett a vízszint.

Lassan a csúcsok is eltűntek az örvények között.

Eljött tehát a világ vége.

Csak Noé bárkáján maradtak túlélők.

A Föld egyébként teljesen elnéptelenedett és elhagyottá vált, hiszen mindent víz borított.

Noé bárkáját is próbára tette az iszonyú áradat.

Noé habzó vízfodrokon, örvények között kormányozta.

Jeges hegycsúcsokat kerülgettek.

Ahogyan észak felé sodorta őket az ár, a jégtáblák is megjelentek.

Bármelyik pillanatban léket kaphattak.

Noé és fiai negyven napig talpon maradtak, végig a fedélzeten.

Az asszonyok lent imádkoztak a bárka belsejében.

Az állatok bőgtek, ríttak, bégettek, ugattak, ordítottak, sivalkodtak.

Noé hálát adott az Úrnak, hogy hallgatott rá és jó erős bárkát épített.

A negyvenedik napon égi jelek mutatták, hogy közeledik az özönvíz vége.

Néhány helyen már felszakadozott a felhőzet. Néha a nap is kikukkantott a résen, de szörnyű dolgokat látott, és visszabújt ismét.

Csillapodott az eső hevesége is.

Az ár sem nőtt tovább.

Noénak is akadt néhány szabad perce, a szél már nem cibálta, ráncigálta olyan hevesen a bárkát.

A bárka utasai pedig szundíthattak egy keveset.

Negyven nap után végre elállt az eső, kisütött a nap.

Noé körülnézett. Vigasztalan táj tárult a szeme elé.

Víz, víz, víz, amerre a szem ellátott.

A nyílt tengeren kószált Noé bárkája.

Kerülgette az újból előbukkanó csúcsokat.

Rohamosan apadt a víz.

Noé azon gondolkodott: hová tűnhet ilyen hatalmas mennyiségű víz ilyen rövid idő alatt?

A hajófenékből előmerészkedtek a fehérnépek, csodálkozva néztek körül.

Előjöttek az állatok is.

Elöl az elefánt meg a zsiráf.

Utánuk a lovak, tehének, disznók, kecskék, oroszlánok és kenguruk.

Minden élőlény a saját szemével akart meggyőződni a csodáról.

A napsütést csodának vélték, hiszen azt hitték, hogy már sohasem fog elállni az eső.

Közösen tervezgették további életüket.

Egyszer csak megmozdult a víz a bárka mellett.

Egy delfin feje bukkant ki a vízből.

Rámosolygott a bárka utasaira.

Ez biztató volt a jövőre nézve.

Az apadó víz ugyanúgy örvénylett, mint néhány nappal korábban az áradó.

Az örvények pedig cibálták, rángatták a bárkát.

Egy reggelen hatalmas ütközés rázkódtatta meg a hajót.

Recsegett-ropogott, jajveszékelt az ereszték.

Hegyek ütköznek.

Semmilyen útba igazító tábla nem volt kitéve, így Noé sem tudhatta, hová jutott.

Az Ararát hegye volt az. Ma Törökország területén található.

Közel az örmény határhoz.

A tövében épült Jereván, Örményország fővárosa.

Megfeneklett a bárka, de Noé nem mert partra szállni, és a többieket sem engedte.

- Meg kell bizonyosodnunk arról, hogy elég száraz-e már a föld - mondta a többieknek.

A bizonyrágot a hollótól várta.

A holló egy ideig körözött a bárka felett, aztán északra vette az útját.

Nemsokára ismét feltűnt, de nem szállt le, hanem keletnek fordult.

Még később nyugatnak, majd délnek látták repülni.

Egy óra is eltelt, mire visszaérkezett.
Jó messze járhatott, mert nagyon fáradtan érkezett meg.
Pihegve pihent meg a bárka korlátján..

- Úgy látszik, nincs szilárd szárazföld, mert ha talált volna a holló, akkor nem jön vissza, fészket rak a szárazföldön - foglalta össze a kísérlet eredményét Noé.

A család tagjai aznap úgy tértek pihenőre, hogy már nagyon vágytak valami szilárdat érezni a talpuk alatt.

Noé másnap a galambbal kísérletezett.
A galamb is kirepült, de nemsokára visszajött.
Nagyon lassan telt az idő az idegőrlő várakozással.

A Noé család tagjai unalmukban terveket kovácsoltak arra az időre, ha majd újból házat építhetnek, kertet művelhetnek.

Nagyon messze sodorta az ár őket a szülőföldjüktől.
Először is meg kell majd szokni az új tájat és környezetet.

Ha megtelepszik az élet, ki tudja, milyen növények nőnek majd ezen a tájon.
Állataik közül melyek maradnak és melyek vándorolnak majd el messzibb tájakra?

Megannyi kérdésen törték a fejüket.

Az eltelt napokban ismét csökkent a vízszint.
Noé elküldte a galambot.
Rövid idő múlva a galamb visszaszállt a bárkára.
A csőrében olajfalevelet hozott.

Egyértelmű jele az élet újraindulásának és a lakható szárazföldnek.

A Noé család tagjai ujjongtak.
Úgy gondolták, hamarosan ők is elköltözhetnek.
A bárka ugyan megmentette az életüket, de már nagyon unták a tábori körülményeket.

Harmadjára is kiröptették a galambot.
A galamb azonban nem tért vissza.
Megtelepedett a szárazföldön.

Úgy látszik, az emberi tapasztalás és az égi intelem néha egybecseng.
A galambügy után az Úr szólt Noénak, hogy partra szállhatnak.

Előbb az emberek léptek partra, s elbűvölte őket a táj gazdagsága.
Alig száradt fel a föld, máris buja növényzet és virágok borították be.

Bogarak, pillangók szálltak virágról virágra.
Édes illatokkal, zümmögéssel, szárnycsattogással telt meg a levegő.

A bárkából kiugráló emlősök mohón vetették magukat a friss fűre, a ragadozók pedig a mohó növényevőkre.

Visszatértek a régi szép idők, minden olyan volt, ahogyan emlékeikben élt.

A Noé család tagjai elérzékenyültek, csodálták az életteli mesés tájat.

No persze nem sok idejük volt a nézelődésre. Rengeteg munka várt rájuk.

Először is megköszönték az Istennek, hogy vigyázott rájuk, és bárkájukat épségben vezérelte a szárazföldre.

Ezek után szorgos előkészületeket tettek a letelepedéshez.
Kijelölték a nagy családi ház helyét. Körbekerítették a telket, nehogy a vadak kárt tegyenek a konyhakertben.

Az öreg Noé szerencsére felvitte a bárkára a szerszámkészletét, mert azt vallotta, hogy jó munkához jó szerszám kell.
Ezek birtokában viszonylag gyorsan haladt a sorház építése.

Az új házban négy lakás volt, hogy az idős szülők és mindhárom gyerek nyugodt körülmények között kezdhesse az új életet.

Isten parancsára a partra szállást követő hetedik napot elnevezték vasárnapnak.
Ekkor nem dolgoztak.
Ezt a napot Isten dicsőítésére, szent ájtatosságra használták.

Elmélkedéseiket is ekkor ejtették meg.
Hosszasan értelmezték például az Úr azon kijelentését, hogy „Sokasodjatok! Szaporodjatok!”

Mivel a vízözön után egyetlen emberként maradtak a Földön, küldetésnek tekintették az emberi faj fenntartását.

A módokat hosszasan megbeszélték este a lámpafénynél, majd tettekkel is bizonyították elszántságukat. .

Nemsokára kisgyerekek sírásától és kacajától volt hangos a Noé család új házának környéke.

Az állatok is szaporodni és sokasodni kezdtek.
Abban az időben még nem volt olyan kibékíthetetlen ellentét a macska és a kutya, a bolha és

az elefánt, a róka és a tyúk, a kecske és a béka között.

A barátságok kézzelfogható jeleként keverék állatok, új fajták is keletkeztek.

Gyarapítván az állatok sokféleségéről szőtt legendát.

Az özönvíz alatt a bárkán töltött napok az állatokban is mély nyomot hagytak.

Az emberrel való összezárttságban vadállatból kezes bárány lett és fordítva.

A kutya például ekkor alakult ki a megszelídült farkasból.

A bolhából pedig, aki az ember játszótársa volt, ekkor lett vérengző fenevad.

A szavakkal történt köszönet mellett Noé és családja nem

felejtett el más módon is köszönetet mondani az Úrnak.

Köveket gyűjtöttek össze egy halomba, fát tettek rá,

és ezen az oltáron áldozatot mutattak be Istennek.

Elvonultak a felhők az égről és ragyogóan kisütött a nap.

Az égbolton csodálatos szivárvány ívelt át.

Az Úr így adta Noé tudtára, hogy elfogadta az áldozatot.

Azt is megígérte, hogy többé nem fog özönvízzel

az emberek életéve törni.

VÉGE

<http://gyerekoldal.reformatus.hu/honlapok/mesek/Noe%20Barkaja/noebarka.htm>

2.

Minden amit tudnod kell az életben, arra megtanít Noé Bárkája.

1. Ne késd le a hajót.

2. Emlékezz, mind ugyanabban a hajóban vagyunk!

3. Tervezz előre. Akkor sem esett az eső, amikor Noé megépítette a Bárkáját.

4. Tartsd jó kondiban magadat. Mikor 60 éves leszel, lehet valaki felkér egy nagy dologra.
  5. Ne törődj a kritikákkal. Csak csináld meg a munkát, amit meg kell csinálni.
  6. A jövődet építsd magasra.
  7. A biztonságod érdekében mindig párban utazz.
  8. A sebesség nem mindig számít. A csiga és a párdac is ugyanabban a hajóban van.
  9. Ha stresszes vagy, lebegj kicsit.
  10. Emlékezz: a Bárkát amatőr, a Titanicot pedig profik építették.
  11. *Nem számít a vihar, ha Istennel vagy, a végén mindig vár a szivárvány*
-

3.

Noé ma

Így szólt az Úr Noéhez:

- Fél év múlva megnyitom az ég csatornáit, és addig fog esni, amíg a Földet el nem lepi a víz. De szeretnék megmenteni néhány jó embert és minden állatfajból egy párt, ezért építs bárkát!

Egy villámlás után a tervrajz ott feküdt a földön.

Fél év múlva elkezdett esni az eső, de az Úr legnagyobb megdöbbenésére Noé csak ült szomorúan a kertjében, a bárka meg sehol.

- De Noé, hol a bárka? - kérdezte az Úr felháborodva.
- Uram, bocsásd meg nekem, de felmerült néhány igen nagy probléma:

1. A hajóépítéshez engedélyt kellett kérnem, mert a terveidet nem fogadta el a Hajóépítési Hivatal Műszaki Osztálya, ezért több mérnököt is fogadnom kellett az áttervezéshez.

2. A szomszédom feljelentett, hogy nem a rendezési tervben megengedett tevékenységet akarok folytatni a kertemben.

3. Nem tudtam fát szerezni, mert a fülesbagoly életterének megőrzése érdekében fakivágási tilalmat rendeltek el.

4. Ahogy elkezdtem begyűjteni az állatokat, beperelt egy állatvédő egyesület.

5. A Katasztrófavédelem közölte, hogy nem építhetem meg a bárkát, amíg nem készítették egy hatástanulmányt az özönvízről.

6. Ezután konfliktusba kerültem az Esélyegyenlőségi Hivatallal az ügyben, hogy mennyi hátrányos helyzetű kisebbségi etnikumot viszek magammal. Ennek az lett a vége, hogy lefoglalták a félkész bárkát.

7. Amikor el akartam hagyni az országot, közölték velem, hogy adótartozásom van, így nem mehetek sehová. Most úgy ítélem meg, hogy körülbelül még 100 év kell a bárka elkészítéséhez.

Ekkor elállt az eső, és kisütött a nap.

- Úgy döntöttél, hogy mégsem pusztítod el a Földet? - kérdezte Noé bizakodva.

- Nincs rá szükség - mondta az Úr - megteszi helyettem az államigazgatás.

